

JAMES BOND U KNJIZI

**DIJAMANTI
SU VJECNI**
IAN FLEMING

IAN FLEMING

DIJAMANTI SU VJEČNI

Ian Fleming Dijamanti su vječni

Naslov izvornika Diamonds Are Forever

Copyright © Glidrose Productions Ltd 1956

1. Otvaranje cjevovoda

Držeći borbena kliješta pred sobom u hrvačkom gardu, krupna škorpija *pandinus* suho je šušnula kad se pomolila iz prst široke rupe podno kamena.

Pred rupom se nalazila mala čistina tvrde, ravne zemlje, i škorpija je stala nasred nje na vršcima četiriju pari svojih nogu, živčevlja i mišićja spremnih na brz uzmak, osjetilima osluškujući sićušne vibracije koje će odrediti njezin sljedeći potez.

Mjesečina se prosijavala kroz velik trnov grm, safirno ljeskala s tvrde crne ljuštore šest palaca dugog tijela i blijedo svjetlucala s vlažne, blijede bodlje ispružene iz završnog članka repa, sada nadvijenog naporedo s plosnatim leđima škorpije.

Bodlja se polako uvukla natrag u korice, a živci u vrećici s otrovom podno nje opustili su se. Škorpija je donijela odluku. Pohlepa je nadjačala strah.

Dvanaest palaca dalje, u dnu strme pješćane kosine, malog je kornjaša zanimalo samo pentranje prema ispaši bogatijoj od one koju je pronašao ispod trnova grma, a hitar nalet škorpije niz strminu nije mu pružio vremena da otvori krila. Kornjaš se pobunio migoljenjem nožica kad su ga oštra kliješta stisnula oko tijela, a onda se bodlja zarila u njega preko škorpijine glave i smjesta ga usmrtila.

Nakon što je ubila kornjaša, škorpija je gotovo pet minuta samo nepomično stajala. To je vrijeme utrošila na utvrđivanje naravi svog plijena i ponovno traganje za neprijateljskim vibracijama u tlu i zraku. Kad se smirila, odmaknula je borbena kliješta s napola presječenog kornjaša, ispružila par malih štipaljki i zarila ih u kornjaševo meso. Idućih sat vremena, i to izuzetno pedantno, škorpija se hranila svojom žrtvom.

Veliki trnov grm pod kojim je škorpija ubila kornjaša isticao se kao međaš na blagim brežuljcima prostranog *rekla* četrdesetak milja južno od Kissidougoua u jugozapadnome kutu Francuske Gvineje. Ondje su svaki obzor prekrivala bregovi i džungla, ali tu se na dvadeset četvornih milja prostirala kamenita, gotovo pustinjska ravnica, a među niskim tropskim raslinjem jedino je ovaj trnov grm, možda zato što je duboko pod njegovim korijenjem bilo vode, izrastao do visine kuće, tako da ga se dalo uočiti s razdaljine od mnogo milja.

Grm se nalazio praktički na tromeđi afričkih država. Rastao je u Francuskoj Gvineji, ali samo desetak milja sjeverno od najsjevernijeg vrha Liberije, te pet milja istočno od granice Sjeverne Leonea. U tom se pograničnom kraju nalaze veliki rudnici dijamanata oko Sefadua. Vlasnik im je Sierra International, koji pripada moćnome rudarskome carstvu Afric International, koje je pak unosan kapitalni posjed britanskog Commonwealtha.

Sat vremena prije toga, škorpiju su u rupi među korijenjem velikog trnova grma uzbudila dva skupa vibracija. Najprije je došlo do grebuckanja stvorenog kretnjama kornjaša, a takve je vibracije škorpija smjesta prepoznavala i određivala. Zatim je nastao niz neshvatljivih udara oko grma, popraćenih završnim teškim treskom od kojeg se urušio dio škorpijine rupe. Nakon njih je uslijedilo blago ritmično podrhtavanje tla, tako ustaljeno

da je uskoro preraslo u nimalo važnu pozadinsku vibraciju. Nakon stanke, grebuckanje hrušta se nastavilo, i upravo je pohlepa za kornjašem, nakon dana provedena u zaklanjanju od najsmrtonosnijeg neprijatelja, sunca, napokon u škorpiji nadjačala sjećanje na one druge šumove i nagnala je da se iz brloga pomoli na prosijanu mjesečinu.

A sada, dok je polagano srkala komadiće kornjaševa tkiva sa štipaljki za hranjenje, daleko s istočnog obzorja začuo se i signal za smrt same škorpije, čujan čovjeku, ali sastavljen od vibracija koje su daleko nadmašivale raspon osjetilnog sustava škorpije.

I nekoliko stopa odatle, jedna je teška, tupa šaka, izgrizenih noktiju, tiho podigla kamen oštih bridova.

Ništa se nije čulo, ali škorpija je osjetila sitan pokret u zraku iznad sebe. Smjesta je podigla borbene kandže i počela sezati njima, bodlje ispružene u ukrućenom repu, zureći uvis kratkovidnim očima ne bi li opazila neprijatelja.

Teški se kamen obrušio.

"Crna mrcina."

Čovjek je gledao kako se smrskani insekt batrga u smrtnoj agoniji.

Čovjek je zijevnuo. Uspravio se na koljenima u pješčanom uleknuću uz deblo grma gdje je sjedio već gotovo dva sata i, ruku nadvijenih preko glave za svaki slučaj, izvukao na otvoreno.

Buka motora koju je čovjek iščekivao, i koja je potpisala smrtnu presudu za škorpiju, sad je bila glasnjija. Kad je čovjek ustao i počeo pogledom prelaziti po mjesečevoj stazi, uspio je nazreti nezgrapno crno obličje što mu brzo prilazi s istoka, i mjesečina se na trenutak odrazila s vrtnje elisa rotora.

Čovjek je obrisao ruke o nogavice prljavih kaki kratkih hlača i brzo obišao grm do mjesta gdje je stražnji kotač pohabanog motocikla virio iz skrovišta. Pod stražnjim su sjedalom s obje strane bile pričvršćene kožne kutije za alat. Iz jedne je izvadio malen, težak paket i spremio ga u otkopčanu košulju, uz голу kožu. Iz druge je uzeo četiri jeftine baterijske svjetiljke i otišao s njima pedeset metara dalje od velikog trnova grma, gdje se nalazila ravna čistina velika otprilike kao teniski teren. U sva tri kuta sletišta zavrnuo je po jednu svjetiljku stražnjim krajem u tlo i uključio ih. Zatim je s upaljenom zadnjom svjetiljkom u ruci zauzeo mjesto u četvrtom kutu i pričekao.

Helikopter mu se polagano približavao, leteći ni stotinu stopa od tla, dokono vrteći velikim elisama. Izgledao je kao golem, loše sazdan kukac. Čovjeku na tlu činilo se, kao i uvijek, da stvara preveliku buku.

Helikopter je zastao, blago se nagnuvši, točno iznad njegove glave. Jedna se ruka ispružila iz kabine i baterijska je svjetiljka zasjala prema njemu. Bljesnula je točku-crticu, slovo A u Morseovoj abecedi.

Čovjek na tlu bijeskovima mu je uzvratilo slova B i C. Zario je četvrtu svjetiljku u tlo i udaljio se, zaklanjajući oči pred nadolazećim kovitlacem prašine. Iznad njega, brzina elisa rotora neopazivo se smanjila i helikopter je glatko prizemljio u prostor između četiriju baterijskih svjetiljaka. Motor je još jedanput kašljucnuo i prestao tandrkat, repna se elisa još kratko nastavila vrtjeti u leru, a glavne su elise rotora nespretno izvele nekoliko obrtaja prije nego što su se zaustavile i objesile.

U tišini punoj odjeka jedan je cvrčak počeo cvrčati iz trnova grma, a negdje u blizini noćna je ptica zabrinuto zacvrkutala.

Nakon što je pričekao da se prašina slegne, pilot je s treskom otvorio vrata kabine, izbacio male aluminijske ljestve i ukočeno se njima spustio na tlo. Pričekao je pokraj svojeg stroja da drugi čovjek obiđe sva četiri kuta sletišta i usput izvadi i pogasi baterijske svjetiljke. Pilot je kasnio pola sata na sastanak i obuzimala ga je dosada već od same pomisli na slušanje neizbježne pritužbe drugog čovjeka. Prezirao je sve Afrikanere. Naročito ovoga. Za jednog *Reichsdeutschera* i pilota Luftwaffe koji se borio pod Gallandom u obrani Reicha, oni su bili rasa izroda, podmuklih i zatucanih, iskvarene krvi. Naravno, zadatak ovog prostaka je zahtjevan, ali upravo ništavan spram prevaljivanja petsto milja helikopterom preko džungle usred noći, te povratnog Teta istom trasom.

Kad mu je drugi čovjek prišao, pilot je pridigao ruku u znak pozdrava. "Sve u redu?"

"Nadam se. Ali opet kasniš. Jedva da ću stići prijeći granicu prije nego što počne svitati."

"Magnetske nevolje. Svi mi imamo svoje brige. Hvala Bogu da je mjesec pun samo trinaest puta u godini dana. Dakle, ako si donio robu, daj mi je, pa da napunim spremnik i krenem dalje."

Čovjek iz rudnika dijamanata šutke je zavukao ruku u košulju i uručio mu uredan, težak paketić.

Pilot ga je uzeo. Bio je vlažan od znoja s krijumčarevih rebara. Pilot ga je spremio u bočni džep svoje pripijene tropske košulje. Zavukao je ruku iza leđa i obrisao prste o stražnju stranu kratkih hlača.

"Dobro je", rekao je. Okrenuo se prema svojem stroju.

"Samo trenutak", rekao je krijumčar dijamanata. U glasu mu se osjetio tračak mrzovolje.

Pilot se okrenuo natrag prema njemu. Pomislio je: to je glas slugana koji je smogao odvažnosti da prigovora zbog hrane koju jede. "Ja. Što je?"

"Situacija postaje prevruća. U rudniku. Nimalo mi se ne sviđa. Iz Londona je svratio važan obavještajac. Čitao si o njemu. Dotični Sillitoe. Kažu da ga je uposlio Diamond Corporation. Donijeli su svu silu novih propisa, a sve kazne su udvostručene. To je prestrašilo dio mojih ljudi na nižim položajima. Morao sam biti nasmiljen i, eto, jedan od njih nekako je pao u drobilicu. To je donekle opet uvelo red. Ali moram im isplaćivati više. Dodatnih deset posto. A svejedno nisu zadovoljni. Samo čekam kad će ti ljudi iz osiguranja sklepati nekog mog posrednika. A znaš kakve su te crne svinje. Ne mogu podnijeti prave batine." Načas je pogledao pilota u oči, pa opet odvratio pogled. "Kad smo već kod toga, sumnjam da bi itko mogao podnijeti *sjambok*. Pa čak ni ja."

"Pa?" rekao je pilot. Zastao je. "Želiš da prenesem dotičnu prijetnju ABC-ju?"

"Nikome ja ne prijetim", brže-bolje je rekao drugi čovjek. "Samo bih htio da znaju kako tu postaje teško. Sigurno to znaju i sami. Sigurno znaju za dotičnog Sillitoea. A gledaj što je Predsjedatelj napisao u našem godišnjem izvještaju. Naveo je da nam rudnici godišnje gube više od dva milijuna funti zbog krijumčarenja i posrednikovanja i da vlasti imaju dužnost da to zaustave. A što to znači? Znači da 'zaustave mene!'"

"I mene", smireno je rekao pilot. "Što bi ti onda htio? Više novca?"

"Da", tvrdoglavo je rekao drugi čovjek. "Želim veći udio. Dvadeset posto više, ili ću morati prekinuti s ovim." Pokušao je iz pilotova lica iščitati tračak razumijevanja.

"U redu", nezainteresirano je rekao pilot. "Prenijet ću poruku Dakaru, a ako ih bude zanimala, očekujem da će je proslijediti u London. Ali to nema nikakve veze sa mnom, a na tvome mjestu", pilot se prvi put uspravio do svoje pune visine, "ne bih previše pritiskao te ljude. Mogu oni biti daleko gadniji od dotičnog Sillitoea, ili Kompanije, bilo kojih vlasti za koje sam u životu čuo. Samo na ovom kraju cjevovoda u proteklih su dvanaest mjeseci trojica izgubila život. Jedan zato što je bio kukavica. Dvojica zato što su potkradala pakete. I to dobro znaš. Tvog prethodnika snašla je ružna nezgoda, zar ne? Baš je na čudnome mjestu držao gelignit. Pod krevetom. Ne bi se to od njega očekivalo. Uvijek je oko svega bio tako pažljiv."

Na trenutak su samo stajali i gledali jedan u drugoga na mjesečini. Krijumčar dijamanata slegnuo je ramenima. "U redu", rekao je. "Samo im reci da mi nije lako i da mi treba više novca za ostale sudionike lanca. To će im biti shvatljivo, a ako imaju imalo mozga u glavi, pridodat će još deset posto za mene. U suprotnom..." Ne potrudivši se dovršiti rečenicu, prišao je helikopteru. "Hajde. Pomoći ću ti oko goriva."

Deset minuta nakon toga pilot se popeo u kabinu i uvukao ljestve za sobom. Prije nego što će zatvoriti vrata, podigao je ruku. "Doviđenja", rekao je. "Vidimo se za mjesec dana."

Čovjek na tlu odjednom se osjetio osamljeno. "*Tot ziens*", rekao je, mahnuvši mu rukom gotovo poput ljubavnika. "*Alles van die beste*." Odmaknuo se i prinio dlan očima zbog prašine.

Pilot se smjestio u sjedalo i privezao, stopalima napipavajući upravljačke pedale. Provjerio je jesu li kočnice kotača uključene, spustio ručicu kontrole nagiba do kraja, pustio gorivo i pritisnuo paljenje. Zadovoljan ritmom motora, otpustio je kočnicu rotora i polako dodao gas na kontroli nagiba. S druge strane prozora kabine polako su promicale duge elise rotora, a pilot se osvrnuo prema vrtnji repne elise. Zavali se i počeo gledati kako kazaljka brzine rotora polako dolazi do 200 obrtaja u minuti. Čim je prešla 200, otpustio je kočnice kotača i polagano, čvrsto povukao ručicu nagiba uvis. Iznad njega, elise rotora nagnule su se i uzele dublje gristi zrak. Uz još malo gasa, stroj se polako, brektavo počeo uzdizati u nebo, sve dok, na visini od stotinjak stopa, pilot nije u isti mah skrenuo nalijevo i gurnuo palicu između koljena naprijed.

Helikopter je zavinuo prema istoku i, dobivajući na visini i brzini, gromko krenuo na povratak mjesečevom stazom.

Čovjek na tlu ispratio ga je pogledom, kao i dijamantne u vrijednosti od 100 000 funti koje su njegovi ljudi u proteklih mjesec dana krišom uzimali iz iskopa i potom nehajno isplazili na ružičastim jezicima dok je on stajao pokraj zubarske stolice i odsječno ih pitao gdje ih boli.

Govoreći i dalje o njihovim zubima, uzimao im je kamenje iz usta i prinosio ga zubarskom reflektoru, a zatim bi tiho rekao 50, 75, 100; oni bi svaki put kimnuli glavom, uzeli novčanice i sakrili ih u odjeću, te izašli iz ordinacije s par aspirina u papirnatom smotuljku kao alibijem. Morali su prihvaćati njegovu cijenu. Nije bilo nade da jedan domorodac iznese dijamante. Kad rudari i uspiju dobiti dopust za izlazak, možda jedanput godišnje povodom posjeta plemenu ili pokopa nekog rođaka, valja im se podvrgnuti cijeloj rutini rendgena i ribljeg ulja, a ako ih ulove, crno im se piše. Tako je lako otići u zubarsku polikliniku i izabrati dan kad je "On" na dužnosti. A papirnati se novac na rendgenu ne vidi.

Čovjek je skrenuo motociklom preko neravna tla na usku stazu i zaputio se prema pograničnom pobrđu Sijera Leonea. Već se razdanjivalo. Imat će tek toliko vremena da prije zore stigne do kolibe u kojoj živi Susie. Složio je grimasu od pomisli da će morati voditi ljubav s njom na kraju ovako naporne noći. Ali što se mora, mora se. Novac nije dovoljan da se plati alibi koji mu ona daje. Ona želi njegovo bijelo tijelo. A zatim još deset milja do kluba, do doručka i grubih šala njegovih prijatelja.

"Kako je prošlo bušenje, doktore?"

"Čujem da ima najbolji par redu ih u Provinciji i "

"Reci, doktore, što to biva s tobom kad je puni mjesec?"

Ali svakih sto tisuća funti znači tisuću funti za njega u bankovnom sefu u Londonu. U lijepim, novim petacima. Vrijedi to truda. Zaboga, vrijedi. Ali ne još dugo. Nikako! Kad skupi dvadeset tisuća, definitivno će prestati. A onda...?

Glave pune izdašnih snova, čovjek na motociklu drndao se što je brže mogao preko ravnice — udaljavajući se od velikog trnova grma gdje cjevovod najskuplje operacije krijumčarenja na svijetu prepređenom trasom polazi prema mjestu gdje će se, pet tisuća milja dalje, naposljetku izliti na meka njedra.

2. Kakvoća dragulja

"Nemoj ga gurati. Zavrni si ga", nestrpljivo je rekao M.

James Bond je, podsjetivši se da svakako mora Šefu ureda prenijeti ovaj M-ov naputak, ponovno uzeo draguljarsko povećalo sa stola na koji je palo i ovaj ga put uspio čvrsto namjestiti u duplju desnog oka.

Premda je bio konac srpnja i prostorija je blistala suncem, M je upalio stolnu svjetiljku i nakrivio je tako da sja ravno prema Bondu. Bond je uzeo kamen brilijantskog reza i prinio ga svjetlu. Dok ga je okretao između prstiju, preplet ploha uzvraćao mu je odbljescima svih duginih boja, tako da mu se oko napokon zamorilo od blještavila.

Izvadio je draguljarsko povećalo i pokušao smisliti što bi primjereno rekao.

M ga je upitno pogledao. "Dobar kamen?"

"Čudesan", rekao je Bond. "Sigurno vrijedi hrpu novca."

"Nekoliko funti zbog brušenja", suho je rekao M. "To je komad kvarca. Hajde onda, pokušajmo ponovno." Pregledao je popis na stolu pred sobom i izabrao smotuljak svilenog papira, provjerio broj napisan na njemu, pa ga razmotao i gurnuo prema Bondu nasuprot sebi.

Bond je vratio komad kvarca u pripadajući omot i uzeo drugi uzorak.

"Lako je vama, gospodine", osmjehnuo se M-u. "Imate šalabahter." Zavrnuo si je povećalo natrag u oko i prinio kamen, ako je to kamen, svjetlu.

Ovaj put, pomislio je, ne može biti nikakve sumnje. I ovaj kamen ima brilijantski rez od trideset dvije plohe gore i dvadeset četiri dolje, i također otprilike dvadeset karata, ali to što sada drži ima srce modrobijela plamena, a beskrajne boje što se odražavaju i prelamaju iz njegovih dubina bodu mu oči kao igle. Lijevom je rukom uzeo kvarcni lažnjak i prinio ga dijamantu pred svojim povećalom. Bio je to beživotan komad tvari, gotovo neproziran spram iskričave prozirnosti dijamanta, a dugine boje koje je vidio prije nekoliko minuta sad su mu bile grube i mutne.

Bond je odložio komad kvarca i opet se zagledao u srce dijamanta. Sad je shvaćao strast koju dijamanti raspiruju kroz vijekove, gotovo putenu ljubav koju pobuđuju u onima koji se njima bave, koji ih režu i trguju njima. Dominiraju ljepotom takve čistoće da u sebi kriju svojevrsna istinu, božanski autoritet pred kojim se sve ostale materijalne stvari pretvaraju, poput komada kvarca, u glinu. U tih nekoliko minuta Bond je shvatio mit dijamanta, i znao da nikad neće zaboraviti što je iznenada opazio u srcu ovoga kamena.

Spustio je dijamant na pripadajući papirić i ispustio draguljarsko povećalo sebi na dlan. Pogledao je u M-ove pozorne oči sebi prekoputa. "Da", rekao je. "Shvaćam."

M se naslonio u stolici. "To je Jacoby htio reći kad sam neki dan ručao s njim u Diamond Corporationu", rekao je. "Kazao mi je da, ako se kanim uplesti u posao s dijamantima, trebam pokušati shvatiti to što zaista leži u dnu cijele stvari. Ne samo

milijunske novčane iznose koji su u igri, ni vrijednost dijamantata kao sredstva zaštite od inflacije, ni sentimentalnu pomodnost dijamantata za zaručničke prstenove i tako dalje. Rekao je da se tu mora shvatiti strast prema dijamantima. I tako mi je samo pokazao ovo što ja pokazujem tebi. A," M se tanko osmjehnuo Bondu, "ako će ti od toga biti iole lakše, i mene je taj komad kvarca opčinio baš kao i tebe."

Bond je samo nastavio mirno sjediti i ništa nije rekao.

"A sada, da pregledamo ostatak", rekao je M. Mahnuo je prema hrpi papirnatih smotuljaka pred sobom. "Rekao sam im da bih htio posuditi pokoji uzorak. Nisu imali ništa protiv. Sve su mi ovo jutros dostavili kući." M je pregledao popis, otvorio jedan smotuljak i gurnuo ga prema Bondu. "Taj koji si upravo razgledavao bio je najbolji — 'Vrsni modrobijeli'." Pokazao je na veliki dijamant pred Bondom. "A ovo ti je 'Vrhunski kristal', deset karata, rez *baguette*. Vrlo lijep kamen, ali vrijedi otprilike tek upola kao 'Modrobijeli'. Vidjet ćeš da u sebi ima najsitniji tračak žutila. 'Cape' sljedeći koji ću ti pokazati, ima blago smečkastu natruhu, tvrdi Jacoby, ali vrag me odnio ako je vidim. Sumnjam da je itko osim stručnjaka može zapaziti."

Bond je poslušno uzeo "Vrhunski kristal" i u sljedećih ga je četvrt sata M proveo kroz cijeli raspon dijamantata, sve do čudesnog slijeda raznobojnih kamenova, rubinski crvenih, plavih, ružičastih, žutih, zelenih i ljubičastih. Naposljetku je M prema njemu gurnuo smotuljak manjih kamenova, listom s pokojom manom ili greškom, ili neprihvatljive boje. "Industrijski dijamanti. Nisu, kako se kaže, 'kakvoće dragulja'. Rabe se za strojne alate i tomu slično. Ali ne preziri ih. Amerika ih je prošle godine kupila u vrijednosti od pet milijuna funti, a to je tek jedno tržište. Bronsteen mi kaže da je takvim kamenovima probijen tunel St. Gotthard. Na drugom kraju ljestvice, zubari njima buše zube. Oni su najtvrdša supstancija na svijetu. Traju vječno."

M je izvadio lulu i počeo je puniti. "I sada o dijamantima znaš koliko i ja."

Bond se naslonio i nejasno zagledao u komadiće svilenog papira i svjetlucave kamenove raštrkane po crvenoj koži radne plohe M-ova stola. Pitao se o čemu se tu radi.

Žigica je kresnula o kutiju, i Bond je gledao kako M nabija zapaljeni duhan u zdjelu lule, te vraća kutiju žigica u džep i naginje si stolicu u najdraži položaj za razmišljanje.

Bond je pogledao na sat. Bilo je 11.30. Bond je sa zadovoljstvom pomislio na ulaznu ladicu kreatu spisima s oznakom Vrhunske tajne koju je drage volje ostavio kad ga je prije sat vremena pozvao crveni telefon. Sada je bio prilično siguran da se njima više neće morati baviti. "Valjda je zadatak", odgovorio je Šef ureda na Bondov upit. "Šef kaže da prije ručka više neće primati pozive, a uročio ti je sastanak u Yardu za dva popodne. Nagazi." I Bond je uzeo Bako i izašao u vanjski ured, gdje je sa zadovoljstvom primijetio kako njegova tajnica prima u zapisnik još jedan odeblji dosje s natpisom Iznimni prioritet.

"M", rekao je Bond kad ga je pogledala. "A Bill kaže da mu izgleda kao zadatak. Zato nemoj da ti padne na pamet da mi to veselo tutneš u ulaznu ladicu. Što se mene tiče, slobodno to poštom pošalji u *The Daily Express*." Široko joj se osmjehnuo. "Nije li onaj njihov Sefton Delmer tvoj momak, Lil? Prava stvar za njega, sve mi se čini."

Odmjerila ga je pogledom. "Kravata ti stoji nahero", hladno je rekla. "A, uostalom, jedva da ga poznajem." Nagnula se nad zapisnik, a Bond je izašao i krenuo hodnikom razmišljajući o tome koliki je sretnik što ima ljepoticu za tajnicu.

M-ova stolica je škripnula i Bond je pogledao preko stola u čovjeka kojemu poklanja velik dio svoje privrženosti i svu svoju odanost i poslušnost.

Sive su mu oči zamišljeno uzvratile pogled. M je izvadio lulu iz usta. "Koliko ima da si se vratio s onog odmora u Francuskoj?"

"Dva tjedna, gospodine."

"Bilo ti je lijepo?"

"Nije bilo loše, gospodine. Pred kraj sam se pomalo dosađivao."

M nije imao komentara. "Gledam baš tvoj karton. Ocjene iz osobnog naoružanja dobrano su ti u najvišem razredu. Nenaoružana borba zadovoljava, a tvoj posljednji zdravstveni pokazuje da si u dosta dobroj kondiciji." M je zastao. "Stvar je u tome", nastavio je bez emocija, "što imam za tebe jedan prilično težak zadatak. Htio sam se uvjeriti da ćeš se moći snaći."

"Naravno, gospodine." Bonda je to blago žacnulo.

"Da ne bi bilo zabune oko ovog zadatka, 007", rekao je M oštro. "Kad kažem da bi mogao biti težak, nisam melodramatičan. Postoji sva sila nezgodnih ljudi koje još nisi upoznao, a pokoji od njih mogli bi biti umiješani u ovu rabotu. Kao i neki od najsposobnijih. Ne budi zato razdražljiv kada dobro razmislim prije nego što te odlučim uključiti u to."

"Ispričavam se, gospodine."

"U redu, onda", M je odložio lulu i prignuo se, prekrživši ruke na radnom stolu. "Ispričat ću ti priču, pa onda odluči želiš li se toga prihvatiti."

Prije tjedan dana", rekao je M, "u posjet mi je došao jedan od glavnih iz Riznice. Sa sobom je doveo Stalnog tajnika pri Trgovinskom odboru. Radilo se o dijamantima. Kako se čini, većina takozvanih 'draguljskih' dijamanata na svijetu potječe iz iskopa na britanskom teritoriju, a devedeset posto sve prodaje dijamanata odvija se u Londonu. To obavlja Diamond Corporation." M je slegnuo ramenima. "Ne pitaj zašto. Mi Britanci domogli smo se tog posla početkom stoljeća i uspjeli ga zadržati. Sada je to golemo trgovanje. Pedeset milijuna funti godišnje. Naš najveći izvor dolarskih prihoda. Zato se vlasti zabrinu kad god nešto s njim krene po krivu. A do toga je došlo." M je smireno pogledao u Bonda. "Svake se godine iz Afrike prokrijumčari dijamanata u vrijednosti od najmanje dva milijuna funti."

"To je velik novac", rekao je Bond. "Što misle poduzeti?"

"Upiru prstom u Ameriku", rekao je M. "A ja se slažem s njima. To je neprijeporno najveće tržište dijamanata. A oni njihovi gangovi jedini mogu voditi operaciju tih razmjera."

"Zašto rudarske kompanije to ne prekinu?"

"Učinile su sve što mogu", rekao je M. "Vjerojatno si vidio u novinama da je De Beers uposlio našeg prijatelja Sillitoea nakon što je napustio MI5, i on je sada tamo, surađuje s ljudima iz južnoafričkog osiguranja. Kako čujem, podnio je prilično drastičan izvještaj i smislio cijeli niz pametnih prijedloga za učvršćivanje situacije, ali na Riznicu i Trgovinski odbor to nije ostavilo naročit dojam. Smatraju da je stvar prekrupna da bi je riješila hrpa zasebnih rudarskih kompanija, ma kako sposobne bile. A imaju i jedan vrlo dobar razlog za želju da sami nešto službeno poduzmu."

"Koji razlog, gospodine?"

"Upravo sada u Londonu se nalazi velika pošiljka krijumčarenih kamenova", rekao je M, i oči su mu se zakrijesile prema Bondu preko stola. "Čeka prebacivanje u Ameriku. A Posebni ogranak zna tko bi joj trebao biti nositelj. Znaju i tko će mu biti pratnja koja ga ima držati na oku. Kad je Ronnie Vallance naišao na tu priču — procurila je do jednog od njegovih iz narkotičkog u Sohou, čovjeka iz njegova 'Ghost Squada', kako ga je odlučio prozvati — smjesta se obratio Riznici. Riznica je obavila razgovor s Trgovinskim odborom, a onda su se oba njihova Ministra obratila Premijeru. A Premijer im je dao ovlast da se posluže Službom."

"Zašto ne bi povjerali zadatak Posebnom ogranku M15, gospodine?" upitao je Bond, spomenuvši se da M očito prolazi kroz lošu fazu pačanja u tuđi posao.

"Jasno da bi mogli uhititi nositelje čim prime pošiljku i pokušaju napustiti zemlju", nestrpljivo je rekao M. "Ali to ne bi zaustavilo krijumčarenje. Takvi ljudi ne propjevaju. A nositelji su ionako sitna riba. Vjerojatno dobiju robu od čovjeka u parku i uruče je drugom čovjeku u parku kad stignu na drugu stranu. Do srži rabote može se stići samo ako se cjevovod isprati do Amerike, da se vidi kamo ondje vodi. A FBI nam pritom neće biti od velike pomoći, bojim se. To je tek sitan dio njihove bitke s krupnim gangovima. A Sjedinjenim Državama ne nanosi štetu. Baš naprotiv, dapače. Jedino je Engleska tu na gubitku. Policija i MI5 nemaju pak ovlasti u Americi. To može odraditi jedino Služba."

"Da, to shvaćam", rekao je Bond. "Ali imamo li ikakav drugi trag?"

"Jesi li ikada čuo za 'House of Diamonds'?"

"Da, naravno, gospodine", rekao je Bond. "Veliki američki draguljari. Na Zapadnoj 46. ulici u New Yorku i Rue de Rivoli u Parizu. Čujem da danas stoje gotovo uz bok Cartieru, Van Cleefu i Boucheronu. Vrlo su se brzo uzdigli od kraja rata."

"Da", rekao je M. "To bi bili ti. Imaju i malu draguljarnicu u Londonu. Hatton Garden. Nekada su bili vrlo veliki kupci na mjesečnim izložbama Diamond Corporationa. Ali u protekle tri godine kupuju sve manje. Premda se, kao što kažeš, čini da iz godine u godinu prodaju sve više nakita. Dijamante moraju odnekud nabavljati. Upravo ih je Riznica spomenula neki dan na našem sastanku. Ali ne mogu pronaći ništa protiv njih. Jedan od njihovih čelnih ljudi vodi posao kod nas. Što djeluje čudno, budući da tako malo posluju. Čovjek se zove Rufus B. Saye. Ne zna se naročito mnogo o njemu. Ruča svaki dan u American Clubu na Piccadillyju. Igra golfu Sunningdaleu. Ne pije i ne puši. Živi u Savoyu. Uzoran građanin." M je slegnuo ramenima. "Ali poslovanje s dijamantima ugodno je i dobro regulirano, svojevrsna obiteljska stvar, i u njemu postoji dojam da House of Diamonds ostavlja pomalo nezgrapnan dojam. Ništa više od toga."

Bond je odlučio da je vrijeme za postavljanje pitanja od šezdeset četiri tisuće dolara. "A gdje je tu moja uloga, gospodine?" upitao je, pogledavši M-a u oči preko stola.

"Imaš sastanak s Vallanceom u Yardu za" — M je pogledao na sat — "nešto više od sat vremena. Započet ćeš s njim. Oni će večeras privesti tog nositelja i ubaciti tebe u cjevovod namjesto njega."

Bondovi su se prsti lagano savili oko naslona za ruke njegove stolice. "A onda?"

"A onda", neuvijeno je rekao M, "ti imaš prokrijumčariti te dijamante u Ameriku. Takva je barem namjera. Što kažeš na to?"

3. Vrući led

James Bond zatvorio je vrata M-ova ureda za sobom. Osmjehnuo se u tople smeđe oči gospođice Moneypenny i kroz njezin ured otišao u sobu Šefa ureda.

Šef ureda, vitak, opušten čovjek otprilike Bondovih godina, odložio je .penkalu i naslonio se u stolici. Gledao je kako Bond automatski poseže u prednji džep hlača za tabakerom mat boje čelika, prilazi otvorenom prozoru i spušta pogled na Regent's Park.

U Bondovim je kretnjama bilo zamišljene odlučnosti koja je Šefu ureda dala odgovor na pitanje.

"Znači, prihvatio si."

Bond se okrenuo. "Da", rekao je. Pripalio je cigaretu. Kroz dim, oči su mu vrlo izravno pogledale u Šefa ureda. "Ali reci mi samo ovo, Bill. Zašto se stari skanjuje oko ovog zadatka? Čak je pregledao rezultate mog zadnjeg zdravstvenog. Što ga to toliko brine? Pa nije da se radi o poslu sa Željeznom zavjesom. Amerika je civilizirana zemlja. Više-manje. Što ga to ždere?"

Šef ureda imao je dužnost znati većinu onoga što se zbiva u M-ovoj glavi. Njegova se cigareta ugasila, pa ju je pripalio i bacio sagorjelu žigicu preko lijevog ramena. Osvrnuo se da vidi je li pala u koš za otpatke. Jest. Uputio je osmijeh Bondu. "Stalna vježba", rekao je. Zatim: "Nema mnogo toga što bi zabrinjavalo M-a, James, što ti znaš bolje od ikoga u Službi. SMERŠ, naravno. Njemački dešifranti. Kineski opijumski obruč — ili bar moć koju uživa diljem svijeta. Autoritet Mafije. I oni prema kojima gaji vraški zdravo poštovanje, američki gangovi. Oni veliki. To je sve. Jedino ga navedeni zabrinjavaju. A čini se prilično izvjesnim da će te ova rabota s dijamantima dovesti u sukob s gangovima. Nije mu bilo ni nakraj pameti da bismo se mogli potkvačiti još i s njima. Na tapeti već ima sasvim dovoljno toga i bez njih. To je sve. Zbog toga se skanjuje oko ovog zadatka."

"Nema ničeg naročito izuzetnog u američkim gangsterima", usprotivio se Bond. "Oni nisu Amerikanci. Nego uglavnom hrpa talijanskih protuha s monogramima na košuljama koji povazan jedu špagete s mesnim okruglicama i naštrcavaju se mirisom."

"To ti misliš", rekao je Šef ureda. "Ali poanta je u tome da se jedino takvi vide. Iza njih stoje oni bolji, a iza tih stoje još bolji. Gledaj narkotike. Deset milijuna ovisnika. Odakle sve to nabavljaju? Gledaj kockanje — zakonito kockanje. Godišnja zarada Las Vegasa iznosi dvjesto pedeset milijuna dolara. Tu su onda i ilegalne igre na sreću u Miamiu i Chicagu, i tako dalje. Svima su vlasnici gangovi i njihovi prijatelji. Prije nekoliko godina Bugsyju Siegelu raznijeli su zatiljak zato što mu se prohtjelo prigrabiti prevelik dio utrška iz poslovanja u Las Vegasu. A on je bio prilično jak. Velike su to operacije. Je li tebi jasno da je kockanje najveća zasebna industrija u Americi? Veća od čelične. Veća od automobilske? A vraški se dobro brinu oko njezina glatkog funkcioniranja. Pribavi si primjerak Kefauverovog izvještaja ako mi ne vjeruješ. A sad, ti dijamanti. Šest milijuna dolara godišnje lijepa je svota, i možeš se kladiti u sve na svijetu da je dobro čuvaju." Šef ureda je

zastao. Nestrpljivo je pogledao uvis, u visoku priliku u tamnoplavom jednoreznom odijelu i u tvrdoglave oči na uskom smeđem licu. "Možda nisi pročitao Izvještaj FBI-a o američkom zločinu za ovu godinu. Zanimljivo štivo. Samo trideset četiri umorstva svaki dan. Gotovo 150 000 Amerikanaca poginulo je u zločinima u proteklih dvadeset godina." Na Bondovu se licu vidjela nevjerica. "To je činjenica, vrag te odnio. Pribavi te Izvještaje i uvjeri se. I zato se M htio uvjeriti da si u formi prije nego što te stavi u cjevovod. Suprotstaviti ćeš se tim gangovima. I bit ćeš prepušten sebi. Zadovoljan?"

Bond se lice opustilo. "Ma daj, Bill", rekao je. "Ako je samo o tome riječ, častim te ručkom. Na meni je red, a baš mi je do slavlja. Nema više papirologije do kraja ljeta. Vodim te u Scotts' i uzet ćemo njihove rakove s umakom i pintu crnog baršuna. Skinuo si mi kamen s vrata. Mislio sam da možda postoji neka gadna kvaka u ovom zadatku."

"Pa dobro, proklet bio." Šef ureda stavio je na stranu nedoumice koje je u cijelosti podijelio sa svojim Šefom, te izašao za Bondom iz ureda i nepotrebno snažno zalupio vratima za sobom.

Kasnije, točno u dva sata, Bond se rukovao s uglađenim čovjekom mirnih očiju u staromodnome uredu koji čuje više tajni od bilo koje druge prostorije Scotland Yarda.

Bond se sprijateljio s pomoćnikom povjerenika Vallanceom za vrijeme afere oko Moonrakera i nije bilo potrebe da se gubi vrijeme na uvodne riječi.

Vallance je preko stola gurnuo par identifikacijskih fotografija Odjela za kriminalističke istrage. Prikazivale su tamnokosog, prilično markantnog mladog čovjeka s urednim, pustolovnim licem čije se oči nedužno smiješe.

"To je taj", rekao je Vallance. "Sličići vam u dovoljnoj mjeri da prođete kod nekog tko ima samo njegov opis. Peter Franks. Naočit svat. Iz dobre obitelji. Privatna škola i sve to. Zatim je krenuo ukrivo i nastavio ukrivo. Struka su mu pljačke ladanjskih kuća. Možda je sudjelovao u okradanju Vojvode od Windsora u Sunningdaleu pred koju godinu. Priveli smo ga pokoji put, ali nikad mu nismo ništa uspjeli čvrsto prišiti. Sada mu se omaklo. Često tako bude kad se upletu u rabote u koje se ne razumiju. Imam dvije-tri djevojke koje inkognito rade u Sohau, a jedna mu se omilila. Za divno čudo, i on se njoj pomalo omilio. Smatra da ga može izvesti na pravi put i sve tomu slično. Ali ona mora obavljati svoj posao, a kad joj je on kazao za ovaj poslić, posve usput, kao da je riječ o vraški dobrom kapricu, dojavila je vijest ovamo."

Bond je kimnuo. "Specijalizirani lupeži nikad ozbiljno ne shvaćaju tuđe stručnosti. Kladio bih se da joj nikad ne bi spomenuo neki svoj poslić u ladanjskim kućama."

"Ni za živu glavu", složio se Vallance. "Inače bi nam već godinama bio iza brave. Uglavnom, čini se da mu se javio prijatelj prijatelj i da je pristao obaviti krijumčarski posao do Amerike za 5000 dolara. Isplata po isporuci. Moja ga je djevojka upitala je li riječ o drogi. A on se nasmijao i rekao: 'Ne — još bolje, o vrućem ledu.' Jesu li dijamanti kod njega? Ne. Idući mu je zadatak upoznati se sa svojom 'čuvaricom'. Sutra navečer u Trafalgar Palaceu. U pet u njezinoj sobi. Djevojka se zove Case. Ona će mu reći što da radi i poći na put s njim." Vallance je ustao i počeo hodati tamo-amo pred uokvirenim krivotvorinama novčanica od pet funti poredanim na zidu prekoputa prozora. "Ti krijumčari obično idu u paru kad se prevozi krupna roba. Nositelju se nikad u cijelosti ne vjeruje, a ljudi na suprotnome kraju vole imati svjedoka za slučaj da nešto pođe ukrivo na carini. Tako se glavešine ne ulove na spavanju ako nositelj propjeva."

Prijevoz krupne robe. Nositelji. Carina. Čuvarice. Bond je dokrajčio cigaretu u pepeljari na Vallanceovu stolu. Kako li je često, u ranim danima u vlastitoj Službi, bio sudionik iste te rutine — kroz Strassbourg u Njemačku, kroz Njegoreloje u Rusiju, Simplonom, preko Pireneja. Napetost. Suha usta. Nokti zariveni u dlanove. A sad, nakon što je zaslužio poštedu od svega toga, evo, ponovno ima sve to prolaziti.

"Da, shvaćam", rekao je Bond, izbjegavajući uspomene. "Ali kakva je šira slika? Imate li kakvih predodžbi? U kakvu se to operaciju Franks trebao uklopiti?"

"Pa, dijamanti svakako potječu iz Afrike." Vallanceove su oči bile nepronikle. "Po svoj prilici, ne iz rudnika Unije. Vjerojatnije iz tog velikog curenja u Sijera Leoneu za kojim traga naš prijatelj Sillitoe. Kamenovi nakon toga možda izlaze kroz Liberiju, ili vjerojatnije kroz Francusku Gvineju. Moguće je da zatim idu u Francusku. A budući da se ova pošiljka pojavila u Londonu, može se pretpostaviti da im London također služi kao nastavnica cjevovoda."

Vallance je prestao koračati i okrenuo se prema Bondu. "A sada znamo da je ova pošiljka na putu za Ameriku, dok se o onomu što se tamo zbiva može samo nagađati. Operateri jamačno ne žele uštedjeti na brušenju — odatle potječe polovica cijene dijamanta — tako da se čini kako se kamenovi prelijevaju u neko zakonito poslovanje s dijamantima i potom režu i planiraju na tržište kao bilo koji drugi kamenovi." Vallance je zastao. "Neće vam smetati ako vam dadem mali savjet?"

"Ne pričajte koješta."

"Pa," rekao je Vallance, "u svim tim poslovima isplata podčinjenima općenito je uzeo najslabija karika. Kako bi tih 5000 dolara trebalo biti isplaćeno Peteru Franksu? Tko bi to trebao obaviti? A bude li on uspješno obavio posao, hoće li ga ponovno prihvatiti? Na vašemu mjestu motrio bih na te točke. Uložio bih trud u to da putem posrednika koji obavlja isplatu doprem još dalje uz cjevovod, sve do krupnijih. Ako im se svidite, to ne bi smjelo biti teško. Nije lako doći do dobrih nositelja, pa će čak i one na vrhu zanimati netom unovačen čovjek."

"Da," rekao je Bond zamišljeno, "to ima smisla. Glavna će poteškoća biti da se dopre dalje od prve veze u Americi. Nadajmo se da mi se cijeli posao neće obiti o glavu u carinskoj kućici na Idlewildu. Ispast ću prilično glup ako me inspektor otkrije. Doduše, očekujem da će ta žena Case imati pokoji pametan prijedlog konkretnog načina prenošenja robe. A sad, koji je prvi korak? Kako ćete me podmetnuti umjesto Petera Franksa?"

Vallance je opet počeo koračati tamo-amo. "Mislim da bi to trebalo proći u redu", rekao je. "Franksa ćemo privesti večeras i zadržati ga zbog urote s ciljem izbjegavanja carine." Kratko se osmjehnuo. "Bojim se da će to prekinuti jedno prekrasno prijateljstvo s mojom djevojkom. Ali s time se valja suočiti. A onda je nakana da se vi pojavite na sastanku s gospođicom Case."

"Zna li ona išta o Franksu?"

"Samo njegov opis i ime", rekao je Vallance. "Tako barem pretpostavljamo. Sumnjam da ona uopće poznaje čovjeka koji se javio njemu. Posrednici postoje duž cijele trase. Svaki od njih obavlja zasebnu dužnost u hermetičkoj komori. A zatim, ako se u čarapi i pojavi rupa, kroz nju ne procuri."

"Znamo li išta o toj ženi?"

"Podatke iz putovnice. Američka državljanka. Dvadeset sedam godina. Rođena u San Franciscu. Plava kosa. Plave oči. Visoka pet stopa i šest palaca. Dvanaest je puta bila ovdje u protekle tri godine. Možda i češće, pod nekim drugim imenom. Uvijek odsjeda u Trafalgar Palaceu. Hotelski detektiv kaže da nema dojam da često izlazi. Malobrojni posjetitelji. Nikad se ne zadržava dulje od dva tjedna. Nikad ne pravi probleme. To je sve. Ne zaboravite da ćete i sami morati imati dobru priču kad je upoznate. Zašto obavljate taj posao i tako dalje."

"Pobrinut ću se za to."

"Možemo li pomoći oko još nečega?"

Bond je razmislio. Čini se da je ostatak na njemu. Nakon što uspije ući u cijev, radit će se samo o potrebi za improviziranjem. Zatim mu je na pamet pala ona draguljarska tvrtka. "Što ćemo s tom indicijom vezanom uz House of Diamonds koju je izmislila Riznica? Čini se slabo vjerojatnom. Imate li kakvih gledišta?"

"Da vam pravo kažem, nisam se trudio oko njih." U Vallanceovu se glasu čula isprika. "Provjerio sam dotičnog Sayea, ali ponovno nemamo ničega izuzev podataka iz njegove putovnice. Amerikanac. Četrdeset pet. Trgovac dijamantima. I tako dalje. Često ide u Pariz. Putuje onamo jedanput mjesečno već tri godine, točnije rečeno. Vjerojatno tamo ima djevojku. Znae što. A da vi ipak svratite onamo i bacite pogled na to mjesto i na njega? Nikad se ne zna."

"Kako bih to mogao izvesti?" sumnjičavo ga je upitao Bond.

Vallance mu nije odgovorio. Umjesto toga, pritisnuo je prekidač velikog interkoma na svom stolu.

"Izvolite, gospodine?" rekao je limeni glas.

"Pošaljite Dankwaertsa iz ovih stopa, narednice, molim. I Lobinierea. A onda mi uspostavite telefonsku vezu s House of Diamonds. To su trgovci draguljima u Hatton Gardenu. Tražite gospodina Sayea."

Vallance je prišao prozoru i pogledao prema rijeci. Izvadio je upaljač za cigarete iz džepića na prsluku i zamišljeno ga počeo kresati. Začulo se kucanje na vratima i kroz njih je provirila tajnica Vallanceova ureda. "Narednik Dankwaerts, gospodine."

"Recite mu da uđe", kazao je Vallance. "Zadržite Lobinierea dok ga ne pozovem."

Tajnica je pridržala otvorena vrata i kroz njih je ušao neupadljiv čovjek u civilu. Kosa mu je bila prorijeđena, nosio je naočale i bio je blijede puti. Imao je ljubazan i pedantan izraz lica. Mogao je biti bilo koji viši činovnik u bilo kojoj ustanovi.

"Dobar dan, naredniče", rekao je Vallance. "Ovo je zapovjednik Bond iz Ministarstva obrane." Narednik mu se ljubazno osmjehnuo. "Htio bih da odvedete zapovjednika Bonda u House of Diamonds u Hatton Gardenu. Bit će 'narednik James' iz vašeg osoblja. Smatrate da su dijamanti iz one pljačke u Ascotu na putu za Argentinu preko Amerike. Kazat ćete to gospodinu Sayeu, tamošnjem glavnom čovjeku. Upitat ćete ga je li moguće da je gospodin Saye čuo da se išta priča s druge strane. Njegov ured u New Yorku možda je nešto našao. Znae već, sve vrlo uljudno i ljubazno. Ali samo ga gledajte u oči. Pritisnite ga koliko god se dade a da mu pritom ne pružite povoda za pritužbu. Zatim se ispričajte i otidite i sasvim zaboravite na to. U redu? Ima li pitanja?"

"Nema, gospodine", rekao je narednik Dankwaerts predanim tonom.

Vallance je progovorio u interkom i trenutak potom pojavio se bljedunjav, pomalo snishodljiv čovjek u izuzetno elegantnom civilnom odijelu, s malom aktovkom u ruci. Zastao je i pričekao odmah nakon što je prošao kroz vrata.

"Dobar dan, naredniče. Dodite i bacite pogled na ovog mog prijatelja."

Narednik je prišao Bondu, zaustavio se blizu njega i obzirno ga okrenuo prema svjetlu. Dva vrlo oštra tamna oka punu su minutu minuciozno proučavala njegovo lice. Čovjek je zatim odstupio.

"Ne mogu više od šest sati jamčiti za ožiljak, gospodine", rekao je. "Ne po ovoj vrućini. Ali ostatak je u redu. Tko bi on trebao biti, gospodine?"

"Trebao biti narednik James, član osoblja narednika Dankwaerts." Vallance je pogledao na sat. "Samo na tri sata. U redu?"

"Svakako, gospodine. Da počnem?" Kad mu je Vallance kimnuo, policajac je odveo Bonda do stolice uz prozor, položio svoju malu aktovku na pod pokraj stolice, kleknuo na jedno koljeno i otvorio je. Zatim su se, idućih pet minuta, njegovi laki prsti marljivo bavili Bondovim licem i kosom.

Bond se pomirio s tim i krenuo slušati što Vallance govori kad je dobio House of Diamonds. "Ne do 3.30? U tom slučaju, biste li molim vas rekli gospodinu Sayeu da će ga dva moja čovjeka posjetiti točno u 3.30. Da, nažalost, stvar je prilično važna. Puka formalnost, naravno. Rutinska istraga. Ne očekujem da će gospodinu Sayeu oduzeti više od deset minuta. Hvala vam najljepša. Da. Pomoćnik povjerenika Vallance. Tako je. Scotland Yard. Da. Hvala vam. Doviđenja."

Vallance je spustio slušalicu i okrenuo se prema Bondu. "Tajnica kaže da se Saye neće vratiti do 3.30. Predložio bih da stignete onamo u 3.15. Nikad ne škodi najprije baciti pogled. Uvijek je korisno dočekati svog čovjeka pomalo na krivoj nozi. Kako ide?"

Narednik Lobiniere postavio je džepno ogledalce pred Bonda.

Dašak sjedina na zaliscima. Ožiljak uklonjen. Tračak studioznosti u kutovima očiju i usta. Jedva primjetne sjene pod jagodičnim kostima. Ništa u što bi se moglo uprijeti prstom, ali sve je zajedno tvorilo nekoga tko svakako nije James Bond.

4. "Što se ovdje zbiva?"

U ophodnom je vozilu narednik Dankwaerts bio zaokupljen vlastitim mislima, i šutke su se odvezli Strandom, pa po Chancery Laneu u Holborn. Kod Gamagesa skrenuli su lijevo u Hatton Garden i kola su se zaustavila blizu lijepih bijelih portala londonskog Diamond Cluba.

Bond je pločnikom otišao za svojim suputnikom do otmjenih vrata na čijoj je sredini stajala dobro ulaštena mjedena pločica s ugraviranim natpisom "House of Diamonds". I ispod toga: "Rufus B. Saye. Potpredsjednik za Europu." Narednik Dankwaerts pozvonio je i vrata im je otvorila elegantna mlada Židovka, te ih provela kroz predvorje s debelim tepihom do čekaonice sa zidnim panelima.

"Očekujem gospodina Sayea svaki tren", rekla je nezainteresirano, te izašla i za sobom zatvorila vrata.

Čekaonica je bila luksuzna i, zahvaljujući godišnjem dobu neprimjerenj vatri od cjepanica u Adamovu kaminu, tropski vrela. Nasred po mjeri skrojenog tamnocrvenog tepiha stajao je okrugli Sheratonov stol od ružina drva sa šest jednakih stolica s naslonima za ruke, za koje je Bond pretpostavio da vrijede bar tisuću funti. Na stolu su stajale najnovije revije, uz pokoji primjerak *The Kimberley Diamond Newsa*. Dankwaertsu su oči zasjale kad ih je ugledao, pa je sjeo i počeo prelistavati lipanjski broj.

Na sva četiri zida visjele su velike slike cvijeća u zlatnim okvirima. Nešto praktički trodimenzionalno u tim slikama privuklo je Bondovu pozornost, pa je prišao jednoj da je prouči. Nije se radilo o slici, već o stiliziranom aranžmanu svježe ubrana cvijeća iza stakla u niši obloženoj baršunom boje bakra. Ostale su bile iste takve, a četiri Waterfordove vaze u kojima je stajalo cvijeće tvorile su savršen komplet.

U prostoriji je bilo vrlo tiho, izuzev hipnotičkih otkucaja velikog zrakastog zidnog sata i tihog mrmora glasova iza vrata nasuprot ulazu. Začuo se škljocaj, vrata su se odškrinula za palac-dva i otkrila kako glas jake strane intonacije gromko prigovara: "No *mister* Grunspan, šemu tagfa grupost? Sfi mi moramo saraditi sa šifot, da? Gašem vam, ofaj difni gamen goštao me deset tisuša funti. Deset tisuša! Ne fjerujete mi? No gunem se. Šasnu fam riješ dajem." Nakon negativne stanke, glas je uložio završnu ponudu. "Dapaše! Gladim se u pet funti!"

Začuo se smijeh. "Willy, baš si mustra", rekao je američki glas. "Ali ništa od toga. Rado bih ti pomogao, ali taj kamen ne vrijedi više od devet tisuća, i dat ću ti još sto funti pride za tebe osobno. Idi sad i razmisli o ponudi. Bolju na Streetu nećeš dobiti."

Vrata su se otvorila i teatralan je američki poslovni čovjek s cvikerom i čvrsto zaklopljenim ustima ispratio sitnog, bjelodano ispaćenog Židova s velikom crvenom ružom u zapučku. Vidno su se zapanjili kad su otkrili da u čekaonici nekog ima, pa je Amerikanac promrmljao: "Ispričavam se" nikome konkretno i gotovo istrčao s gostom kroz prostoriju u predvorje. Vrata su se zatvorila za njima.

Dankwaerts je pogledao u Bonda i namignuo mu. "Ovo vam je cjelokupno poslovanje s dijamantima u kratkim crtama", rekao je. "To je bio Willy Behrens, jedan od najpoznatijih slobodnih brokera na Streetu. Pretpostavljam da je drugi bio Sayeov kupac." Opet se uživio u svoje novine, a Bond se odupro potrebi da pripali cigaretu i vratio proučavanju cvjetnih "slika".

Odjednom je izdašna, podstavljena, otkucavajuća tišina prostorije odzvonila poput sata s kukavicom. U isti mah, cjepanica je pala u rešetku, zrakasti sat na zidu otkucao je pola sata, vrata su se silovito otvorila i krupan, taman čovjek brzo je prešao dva koraka i zaustavio se, ostrim pogledom prelazeći s jednoga na drugog.

"Zovem se Saye", oštro je rekao. "Što se ovdje zbiva? Što hoćete?"

Vrata su ostala otvorena za njim. Narednik Dankwaerts ustao je i pristojno ali čvrsto obišao čovjeka i zatvorio ih. Zatim se vratio na sredinu prostorije.

"Ja sam narednik Dankwaerts iz Posebnog ogranka Scotland Yarda", rekao je tihim, mirnim glasom. "A ovo je", pokazao je na Bonda, "narednik James. Obavljam rutinsku istragu o nekim ukradenim dijamantima. Pomoćnik povjerenika iznio je prijedlog", glas je bio sav od baršuna, "da nam vi možda možete pomoći."

"Da?" rekao je gospodin Saye. Pogledom punim prezira obuhvaćao je ovu dvojicu slabo plaćenih žbira koji su se drznuli oduzeti mu vrijeme. "Izvolite."

Dok je narednik Dankwaerts, tonovima koji bi prijestupniku zvučali prijeteće mirno, i pogledavajući s vremena na vrijeme u malu crnu bilježnicu, recitirao priču načičkanu izrazima poput "šesnaestog ovog mjeseca" i "primili smo na znanje", Bond je nimalo prikriveno proučio gospodina Sayea, što čovjeka nije uočljivo onespokojilo ništa više od prikrivenog značenja recitacije narednika Dankwaerts.

G. Saye bio je krupan, zbijen čovjek tvrdoće grumena kvarca. Imao je vrlo četvrtasto lice čije je oštre bridove isticala kratka, čvrsta crna kosa, ošišana *en brosse* i lišena zalisaka. Obrve su mu bile crne i ravne, a pod njima su se usadila dva izuzetno oštra i smirena crna oka. Bio je golobrad, a usne su mu tvorile tanku i poširoku ravnu crtu. Na četvrtastoj je bradi počivala duboka jamica, a mišići su se napinjali u kutovima vilice. Nosio je prostrano, crno, jednoredno odijelo, bijelu košulju i crnu kravatu tanku gotovo poput vezice za čizmu, pričvršćenu zlatnom kravatnom iglom u obliku kopija. Duge su mu se ruke opuštено spuštale uz bok sve do vrlo krupnih šaka, sada blago svijenih prema unutra, nadlanica obraslih crnim dlakama. Na velikim je stopalima nosio skupe crne cipele, naoko broj 12.

Bond ga je sažeo kao čvrstog i sposobnog čovjeka koji je izvojevao pobjede u nizu teških škola i koji izgleda kao da još uvijek služi u jednoj od njih.

"... a ovo su kamenovi koji nas napose zanimaju", zaključio je narednik Dankwaerts. Provjerio je u crnoj bilježnici. "Jedan Wesselton od 20 karata. Dva Vrsna modrobijela od po oko 10 karata. Jedan Žuti premijer od 30 karata. Jedan Vrhunski Cape od 15 karata i dva Cape Uniona od 15 karata." Zastao je. Zatim je vrlo oštro podigao pogled sa svoje knjižice prema tvrdim crnim očima g. Sayea. "Je li ijedan od njih prošao kroz vaše ruke, gospodine Saye, ili kroz vašu tvrtku u New Yorku?" tiho ga je upitao.

"Ne", smjesta je rekao g. Saye. "Nije." Okrenuo se prema vratima iza sebe i otvorio ih. "A sada, želim vam ugodan dan, gospodo."

Ne trudeći se dalje oko njih, odlučno je izašao iz prostorije i čuli su kako se njegovi koraci brzo uspinju uz nekoliko stuba. Vrata su se otvorila i zalupila, i zavladao je muk.

Nimalo smeten, narednik Dankwaerts vratio je bilježnicu u džep na prsluku, uzeo kapu i izašao u predvorje, te odande na ulicu. Bond je otišao za njim.

Sjeli su u ophodno vozilo i Bond je dao adresu svoga stana pokraj King's Rooda. Kad su kola krenula, narednik Dankwaerts opustio je službeni izraz lica. Okrenuo se prema Bondu. Izgledao je veselo. "Da znate da mi je bilo zabavno", vedro je rekao. "Ne susreće se često tako tvrd orah. Jeste li dobili što vam je trebalo, gospodine?"

Bond je slegao ramenima. "Da vam pravo kažem, naredniče, nisam baš znao što mi točno treba. Ali bilo mi je drago dobro promotriti gospodina Rufusa B. Sayea. Kakav svat. Ne odgovara naročito mojoj predodžbi trgovca dijamantima."

Narednik Dankwaerts tiho se nasmijao. "Nije vam on trgovac dijamantima, gospodine," rekao je, "jer inače ću drage volje pojesti svoju kapu."

"Odakle to znate?"

"Kad sam mu čitao onaj popis nestalih kamenova," narednik Dankwaerts sretno se osmjehnuo, "spomenuo sam Žuti premijer i dva Cape Uniona."

"Da?"

"Pa eto, takvi kamenovi ne postoje, gospodine."

5. Feuilles mortes

Bond je na sebi osjećao pogled poslužitelja dizala dok je hodao prema sobi na kraju dugog, tihog hodnika, sobi 350. Bonda to nije iznenadilo. Znao je da u ovom hotelu ima više sitnog kriminala nego u bilo kojem drugom velikom hotelu u Londonu. Vallance mu je svojedobno pokazao veliku mjesečnu kartu zločina u Londonu. Upro je prstom u šumu zastavica oko Trafalgar Palacea. "To mjesto baš jedi dežurne kartografe", tada mu je rekao. "Svaki se mjesec taj kut izbuši s toliko rupica da moraju preko njega nalijepiti novi papir koji će izdržati rupice iz sljedećeg mjeseca."

Kad se Bond približio dnu hodnika, začuo je klavirsku izvedbu neke pomalo tužne melodije. Pred vratima sobe 350 shvatio je da glazba dopire kroz njih. Prepoznao je melodiju. Bila je to *Feuilles mortes*. Pokucao je.

"Uđi." Recepcionar je stigao telefonirati i glas ga je očekivao. Bond je ušao u maleni dnevni boravak i zatvorio za sobom vrata. "Zaključaj ih", rekao je glas. Dopro je iz spavaće sobe.

Bond je poslušao i krenuo sredinom boravka sve dok se nije našao u razini otvorenih vrata spavaće sobe. Dok je prolazio pokraj prijenosnog gramofona za LP ploče na pisaćem stolu, klavirist je zasvirao *La ronde*.

Sjedila je polugola na natraške okrenutoj stolici pred toaletnim stolićem i preko naslona zurila u trostruko ogledalo. Gole je ruke preklopila na visokom naslonu stolice, a bradu položila na podlaktice. Leđa su joj bila svijena, a držanje glave i ramena odisalo joj je nadmenošću. Crna traka grudnjaka preko nagih leđa, tijesne crne čipkaste gaćice i raširene noge zajednički su ošamarile Bondova osjetila.

Djevojka je prestala promatrati svoje lice i proučila ga u odrazu, kratko i hladno.

"Ti si mi valjda nova ispomoć", kazala je dubokim, pomalo hrapavim glasom koji se ni na što nije obvezivao. "Sjedni i uživaj u glazbi. Najbolje ikad snimljene lake note."

Bondu je to bilo simpatično. Poslušno je prešao nekoliko koraka do dubokog naslonjača, malo ga pomaknuo da je i dalje vidi kroz otvorena vrata, te sjeo.

"Smeta li ti ako zapalim?" rekao je, izvadio tabakeru i stavio cigaretu u usta.

"Ako tako želiš umrijeti."

Gospođica Case ponovno se uživjela u šutljivo razmatranje svoga lica u ogledalu dok je klavirist svirao *J'attendrai*. Zatim je ploča došla do kraja.

Nezainteresiranim je trzajem odmaknula kukove od stolice i ustala. Napola je okrenula glavu i plava kosa koja joj je gusto padala do dna zatiljka Bavila se od kretnje i pala na svjetlo.

"Ako ti se sviđa, okreni je", nehajno je rekla. "Odmah ću doći." Maknula se s vidika.

Bond je otišao do gramofona i podigao ploču. Bio je to George Feyer uz ritam-pratnju. Pogledao je broj i upamtio ga. Bio je to Vox 500. Proučio je drugu stranu i, preskočivši *La vie en rose* jer u njemu budi uspomene, spustio iglu na početak skladbe *Avril au Portugal*.

Prije nego što se udaljio od gramofona, tiho je izvukao notes ispod njega i prinio ga standardnoj svjetiljci pokraj pisaćeg stola. Postavio ga je ukoso pod svjetlo i pogledao ga sa strane. Nije bilo tragova pisanja. Slegnuo je ramenima, gurnuo ga natrag pod aparat i prošetao natrag do naslonjača.

Glazba mu se učinila primjerenom djevojci. Kao da joj sve te melodije pripadaju. Nije ni čudo da joj je to najdraža ploča. Odiše njezinim drskim seksepilom, grubom reskošću njezina garda i onom ganutljivošću koje je bilo u njezinim očima kad su ga zamišljeno pogledale iz zrcala.

Bond u glavi nije imao nikakvu predodžbu te gospođice Case koja će ga krišom slijediti do Amerike. Smatrao je samorazumljivim da će to biti neka čvrsta, istrošena djevojčura mrtvih očiju — tvrda, tmurna žena koja je "prevalila put" i čije tijelo više nimalo ne zanima gang za koji radi. Ova je djevojka čvrsta, nego što, čvrsta držanjem, ali kakvu god da povijest njezino tijelo ima, koža joj je na svjetlu blistala životom.

Kako joj glasi ime? Bond je opet ustao i otišao do gramofona.

S ručke je visjela etiketa Pan-American Airwaysa. Na njoj je pisalo *Gđica T Case*. T? Bond se vratio do svog naslonjača. Teresa? Tess? Thelma? Trudy? Tilly? Nijedno od njih nekako joj ne odgovara. Svakako ne ni Trixie, ni Tony ni Tommy.

Još uvijek se poigravao tim problemom kad se tiho pojavila na vratima spavaće sobe i stala, lakta položena visoko na dovratnik i glave oslonjen na šaku. Počela ga je promatrati odozgo, razmišljajući.

Bond je bez žurbe ustao i uzvratio joj pogled.

Bila je odjevena za izlazak, osim što joj se šešir, malen i crn, još njihao u slobodnoj ruci. Nosila je elegantan crni kostim, skrojen po mjeri, preko tamne maslinastozelene bluze zakopčane do vrata, te zlaćanosmeđe najlonke i crne cipele četvrtastog vrha od krokodilske kože koje su izgledale vrlo skupo. Na jednom je zapešću imala uski zlatni sat na crnom remenu, a na drugom tešku narukvicu od zlatnih karika. Veliki dijamant reza *baguette* blistao joj je na prstenjaku desne ruke, a naušnica s mat biserom u filigranskom zlatu vidjela joj se na desnom uhu, otkrivenom gadom teške kose boje bljedog zlata.

Bila je vrlo lijepa, onako kao da je baš briga za sve, kao da održava izgled zbog sebe i ne zanima je što o tome muškarci misle, i ironično je nakrivila tanko ocrtane obrve nad širokim, mirnim, pomalo prezirnim sivim očima, kao da želi reći: "Ma svakako. Samo ti pokušaj. Ali, buraz, bolje ti je da budeš vrhunski."

Same su se oči odlikovale rijetkom osobinom zvanom *chatoyance*. Draguljima koji imaju *chatoyance* nijansa se mijenja pri pomicanju pod svjetlom, a oči ove djevojke kao da su mijenjale boju između svijetlosive i zagasito sivoplave.

Koža joj je bila blago osunčana i lišena šminke, izuzev zagasitog crvenila na usnama, punim i mekim i pomalo ćudljivim, što je stvaralo dojam takozvanih "grešnih usta". Ali ne i, pomislio je Bond, usta koja su često sklona grijehu — ako je suditi prema mirnim očima i tračku autoriteta i napetosti podno njih.

Te su oči sada posve službeno gledale u njegove.

"Znači, ti si Peter Franks", rekla je, i glas joj je bio dubok i privlačan, ali s natruhom prepotentnosti.

"Da", rekao je. "I baš se pitam što znači to T."

Razmislila je na trenutak. "Valjda to možeš otkriti i na recepciji", rekla je. "Znači Tiffany." Otišla je do gramofona i zaustavila ploču usred skladbe *Je n'en connais pas la fin*. Okrenula se. "Ali nije raspoloživo javnosti", ledeno je dodala.

Bond je slegnuo ramenima, otišao do prozorske daske i lagano se naslonio na nju, prekrivši gležnjeve.

Činilo se da joj njegova nonšalantnost ide na živce. Sjela je za pisaći stol. "Pa dakle," rekla je glasom koji je sad postao pomalo napet, "prijeđimo na posao. Prije svega, zašto si prihvatio ovaj zadatak?"

"Netko je smrtno stradao."

"Oh." Oštro ga je pogledala. "Kazali su mi da se baviš krađom." Zastala je. "Iz strasti ili hladnokrvno?"

"Iz strasti. U obračunu."

"Znači, ti bi htio izlaz?"

"Otprilike. I novac."

Promijenila je temu. "Imaš drvenu nogu? Lažne zube?"

"Ne. Sve mi je pravo."

Namrštila se. "Stalno im govorim da mi nađu čovjeka s drvenom nogom. Dobro, imaš li kakav hobi ili nešto slično? Imaš li ikakvu predodžbu o tome na koji ćeš način prenijeti kamenove?"

"Ne", rekao je Bond. "Kartam se i igram golf. Ali mislio sam da bi ručke kovčega i kofera bili zgodno mjesto za takve stvari."

"Misle to i carinici", suho je rekla. Na trenutak je samo šutke sjedila, uživljena u promišljanje. Zatim je privukla sebi list papira i olovku. "Kakve loptice za golf koristiš?" upitala ga je bez najmanjeg smiješka.

"Zovu se Dunlop 65." Bio je jednako ozbiljan. "Možda ima nečega u tome."

Nije to prokomentirala, ali zapisala je naziv. Podigla je pogled. "Imaš putovnicu?"

"Pa, imam", priznao je Bond. "Ali glasi na moje pravo ime."

"Oh." Ponovno je postala sumnjičava. "A kako ti ono glasi?"

"James Bond."

Podsmjehnula se. "Zašto nisi izabrao Joe Doe?" Slegnula je ramenima. "Koga briga, uostalom? Možeš li dobiti američku vizu za dva dana? I potvrdu o cijepljenju?"

"Ne znam zašto ne bih mogao", rekao je Bond. (Odjel Q sredit će sve to.) "Nemaju ništa protiv mene u Americi. Ni u ovdašnjem Kriminalističkom dosjeu, kad smo već kod toga. Pod imenom Bond, to jest."

"Okej", rekla je. "Slušaj me sada. Ovo će ti trebati za Useljeničku. Odlaziš u Sjedinjene Države posjetiti čovjeka koji se zove Tree. Michael Tree. Odsjest ćeš u Astoru u New Yorku. On je tvoj prijatelj iz Amerike. Upoznao si ga u ratu." Malčice se opustila. "Čisto da znaš, taj čovjek zaista postoji. Potvrdit će tvoju priču. Makar inače nije poznat pod imenom Michael. Poznati je kao 'Shady' Tree među prijateljima. Ako ih uopće ima", kiselo je dodala.

Bond se osmjehnuo.

"Nije on tako smiješan kako zvuči", kratko je rekla djevojka. Otvorila je ladicu pisaćeg stola i izvadila iz nje snop novčanica od pet funti povezan gumaticom. Prelistala ga je, izvadila otprilike polovicu ukupnog broja i vratila je u ladicu. Ostatak je zavrnila, obujmila ga gumaticom i dobacila smotuljak Bondu preko sobe. Bond se prignuo i ulovio ga blizu poda.

"Unutra ti je oko petsto funti", rekla je. "Rezerviraj si sobu u Ritzu i daj Useljeničkoj tu adresu. Nabavi dobar rabljeni kofer i u njega spremi ono što bi ponio na golferski odmor. Ponesi palice za golf. Kloni se s vidika. BOAC-ov Monarch za New York. Utorak navečer. Sutra si odmah ujutro nabavi kartu za jednog putnika. Veleposlanstvo ti neće dati vizu ako im ne pokažeš kartu. Auto će te pokupiti pred Ritzom u 6.30 u četvrtak navečer. Vozač će ti dati loptice za golf. Stavi si ih u torbu. I," pogledala ga je ravno u oči, "da ti nije palo na pamet samostalno kretanje u posao s tom robom. Vozač će ostati uz tebe sve dok ti se prtljaga ne ukrca na avion. A ja ću biti u Londonskoj zračnoj luci. Znači, nema nikakvog izmotavanja. Okej?"

Bond je slegnuo ramenima. "Što da uopće radim s takvom robom?" nehajno je rekao. "Za mene je prekrupna. A što se ima dogoditi na suprotnom kraju?"

"Drugi će te vozač dočekati pred carinom. Reći će ti što ćeš dalje. Nego", glas joj je zazvučao strogo. "Ako se išta dogodi na carini, na bilo kojoj strani, ti ništa ne znaš, jasno? Naprosto ne znaš kako su ti se te loptice stvorile u torbi. Što god da te pitaju, samo im odgovaraj: 'To sam sâm.' Pravi se glup. Držat ću te na oku. Kao i drugi, možda. To ne bih znala. Ako završiš iza brave u Americi, traži britanskog Konzula i nastavi ga tražiti. Od nas pomoć nećeš dobiti. Ali zbog toga te i plaćamo. Okej?"

"Sasvim fer", rekao je Bond. "Jedina osoba koju bih mogao uvaliti u nevolju bila bi ti." Procijenio ju je pogledom. "A to mi ne bi bilo drago."

"Daj, molim te", rekla je s prezirom. "Ništa ti meni ne možeš prišiti. Bez brige za mene, prijatelju. Mogu se ja brinuti za sebe." Ustala je, prišla mu i stala pred njega. "I nemoj ti sa mnom k'o da sam curica", oštro mu je rekla. "Na zadatku smo. A ja se znam brinuti za sebe. Iznenadio bi se."

Bond se odmaknuo od prozorske daske. Sa smiješkom je pogledao u te prodorne, sive oči, sad tamne od nestrpljivosti. "'Sve mogu izvesti bolje nego ti'. Bez brige. Služit ću ti na čast. Ali daj se samo opusti i bar na minutu ne budi tako službena. Volio bih se opet vidjeti s tobom. Možemo li se naći u New Yorku ako sve prođe kako treba?" Bond se osjetio prijetvorno kad je to izgovorio. Svidjela mu se ova djevojka. Htio se sprijateljiti s njom. Ali to bi značilo iskoristiti prijateljstvo u cilju dopiranja dalje uz cjevovod.

Načas ga je zamišljeno pogledala i oči su joj se postupno lišile tame. Oštro stisnute usne opustile su joj se i blago razdvojile. U glasu joj se osjetila natruha zamuckivanja dok mu je odgovarala.

"Ja, ma... to jest", naprasno se okrenula od njega. "Kvragu", rekla je, ali riječ je zazvučala usiljeno. "Nemam ništa u petak navečer. Valjda i možemo otići na večeru. Klub '21' u 50. ulici. Svi ga taksisti znaju. U osam sati. Ako posao prođe okej. Odgovara ti?" Opet se okrenula prema njemu i pogledala ga u usta, a ne u oči.

"Može", rekao je Bond. Pomislio je kako je vrijeme da ode odavde dok još nije u nečemu pogriješio. "Dakle", rekao je poslovnim tonom. "Ima li još štogod?"

"Nema", rekla je, te oštro dodala, kao da se upravo nečega sjetila: "Koliko je sati?"

Bond je pogledao na sat. "Deset do šest."

"Moram se primiti posla", rekla je. Otpustivši ga pokretom ruke, krenula je prema vratima. Bond je pošao za njom. Kad je primila ključ, okrenula se. Pogledala ga je, i u očima joj je opazio povjerenje, gotovo čak toplinu. "Bit će s tobom sve u redu", rekla je. "Samo me se kloni za vrijeme Teta. Ne paničari ako štogod krene po krivu. Ako s tobom sve prođe okej," u glasu joj se opet začula pokroviteljska nota, "pokušat ću ti srediti još pokoji ovakav poslić."

"Hvala", rekao je Bond. "Bilo bi mi drago. Bilo bi mi ugodno raditi s tobom."

Blago slegnuvši ramenima, otvorila je vrata i Bond je izašao na hodnik.

Okrenuo se. "Vidimo se u tom tvom klubu '21'", rekao je. Htio je kazati još nešto, naći izgovor da ostane s njom, s ovom usamljenom djevojkom koja si pušta ploče s gramofona i promatra sebe u ogledalu.

Ali lice joj je već bilo distancirano. Slobodno joj je mogao biti potpun neznanac. "Može", nezainteresirano je rekla. Uputila mu je još jedan pogled, a onda mu polako ali čvrsto zatvorila vrata pred nosom.

Dok je Bond odlazio dugim hodnikom prema dizalu, djevojka se zadržala tik s druge strane vrata i osluškivala sve dok se njegovi koraci nisu izgubili. Tada je, sjetnih očiju, polako prošetala do gramofona i uključila ga. Uzela je Feyerovu ploču i potražila na njoj željeni utor. Stavila je ploču na aparat i iglom pronašla pravo mjesto. Melodija je bila *Je n'en connais pas la fin*. Ostala je stajati i slušati je i razmišljati o tome muškarcu koji je iznenada, iz vedra neba, pronašao put do njezina života. Bože, pomislila je s naletom ljutitog zdvajanja, još jedan prokleti lupež. Zar ih se nikada neće uspjeti riješiti? Ali kad je ploča završila, lice joj je bilo sretno, i tiho je počela pjevushiti tu melodiju dok si je pudrala nos i pripremala se za izlazak.

Vani, na ulici, zastala je i pogledala na sat. Šest i deset. Preostalo joj je još pet minuta. Prošetala je preko Trafalgar Squarea do postaje Charing Cross, poslagujući si u glavi ono što će kazati. Zatim se spustila u postaju i ušla u onu tamošnju govornicu kojom se uvijek služi.

Bilo je točno 6.15 kad je nazvala broj u Welbecku. Nakon uobičajena dva zvana začula je škljocaj kojim je automatski snimač počeo primati poziv. Idućih dvadeset sekundi čula je samo oštro siktanje igle na vosku. Zatim je neutralni glas koji pripada njezinu nepoznatom gazdi izrekao jednu riječ: "Govori." A onda je opet nastupila tišina, izuzev siktanja snimača.

Odavno ju je već prestala vrijeđati ta nagla, bestjelesna zapovijed. Progovorila je brzo, ali razgovjetno u crni mikrofonslušalice. "Case za ABC. Ponavljam. Case za ABC." Zastala je. "Nositelj zadovoljava. Kaže da mu je pravo ime James Bond i da će se koristiti tim imenom u putovnici. Igra golf i nosit će palice za golf. Predlažem loptice za golf. Služi se modelom Dunlop 65. Svi ostali dogovori stoje. Zvat ću za potvrdu u 19.15 i 20.15. To je sve."

Na trenutak je samo osluškivala siktanje snimača; zatim je spustila slušalicu i prošetala natrag do svog hotela. Nazvala je dostavu u sobu i naručila veliki suhi martini, a kad joj je stigao, sjela je i zapalila i pustila si gramofon, čekajući 7.15.

Tada, ili možda tek pri sljedećem pozivu u 8.15, preko telefonske žice javit će joj se taj neutralni, prigušeni glas: "ABC za Case. Ponavljam. ABC za Case..." I zatim će ona dobiti svoje upute.

I negdje, u nekoj unajmljenoj sobi u Londonu, siktanje snimača prekinut će se kad ona spusti slušalicu. A onda će se, možda, zatvoriti neka nepoznata vrata i koraci će se tiho začuti na nekom stubištu, izaći na neku nepoznatu ulicu i udaljiti se.

6. U tranzitu

Bilo je šest sati u četvrtak navečer i Bond se pakirao u svojoj sobi u Ritzu. Koferski mu je bio pohabani ali nekoć skupi Revelation od svinjske kože, sadržaja primjerena ulozi. Većernja odjeća, lagano odijelo s crno-bijelim uzorkom pasjeg zuba za ladanje i golf, golferske cipele Saxone, pandan tamnoplavom, tropskom odijelu od *worsted*a koje ima na sebi, te nekoliko bijelih svilenih i tamnoplavih pamučnih košulja Sea Island kratkih rukava s prikopčanim ovratnicima. Čarape i kravate, nešto najlonskog donjeg rublja, te dva para dugih svilenih pidžama-odijela koja nosi umjesto dvodijelne pidžame.

Nijedna od tih stvari nije nosila, ni tad ni prije, etikete s imenom inicijale.

Bond je dovršio posao i latio se smještanja ostatka svoje imovine, pribora za brijanje i kupanje, savjeta Tommyja Armoura o tome *Kako stalno biti najbolji u golfu*, te aviokarata i putovnice u malu aktovku, također od pohabane svinjske kože. Pripremio mu ju je odjel Q, tako da se pod kožom stražnje strane nalazio uzak pretinac s prigušivačem za njegov pištolj i trideset metaka kalibra 0,25.

Zazvonio je telefon. Pretpostavio je da je to auto uranio na sastanak, ali recepcionar mu je kazao da je stigao predstavnik "Universal Exporta" s pismom koje mora osobno uručiti Bondu.

"Pošaljite ga ovamo", rekao je Bond, pitajući se o čemu se radi.

Nakon nekoliko minuta, otvorio je vrata čovjeku u civilu kojeg je prepoznao kao jednog od dostavljača angažiranih pri Sjedištu.

"Dobra večer, gospodine", rekao je čovjek. Izvadio je veliku običnu omotnicu iz unutarnjeg džepa i predao je Bondu. "Trebam pričekati i odnijeti ga natrag nakon što ga pročitate, gospodine."

Bond je otvorio bijelu omotnicu i slomio pečat plave omotnice smještene u njoj.

Pronašao je otipkan list plavog uredskog papira bez adrese i potpisa. Bond je prepoznao naročito krupna slova koja M rabi u osobnim porukama.

Bond je mahnuo dostavljaču da sjedne i smjestio se za pisaći stol nasuprot prozoru.

Washington [pisalo je u memorandumu] izvještava da je Rufus B. Saye alias Jacka Spanga, kojega Kefauverov izvještaj spominje kao mogućega gangstera, premda nema kriminalistički dosje. On je, doduše, brat blizanac Seraffima Spanga, zajedno s kojim rukovodi mnogobrojnim djelatnostima "Spangled Moba" u Sjedinjenim Državama. Braća Spang kupila su prije pet godina vlasnički udio u House of Diamonds "kao investiciju", a o toj se tvrtki, čije poslovanje djeluje posve zakonito, ne zna ništa negativno.

Braća posjeduju i "telegrafsku službu" koja opslužuje kladioničare smještene izvan trkališta u Nevadi i Kaliforniji, čime je nezakonita. Nosi naziv

Telegrafaska služba Sure Fire. Vlasnici su i hotela Tiara u Las Vegasu, koji je sjedište Seraffima Spanga te, zbog okorištavanja poreznim zakonima Nevade, glavni uredski prostor za House of Diamonds.

Washington dodaje da se Spangled Mob zanima i za druge nezakonite aktivnosti poput narkotika i organizirane prostitucije, a te poslove iz New Yorka vodi Michael (Shady) Tree koji ima pet prethodnih pravomoćnih osuda za raznovrsne prijestupe. Gang ima podružna sjedišta u Miamiju, Detroitu i Chicagu.

Washington opisuje Spangled Mob kao jedan od najmoćnijih gangova u Sjedinjenim Državama koji uživa izvrsnu zaštitu državnih i saveznih vlasti, kao i policije. Uz clevelandski Outfit i detroitski gang "Purple", Spangled Mob nosi najvišu klasifikacijsku oznaku.

Nismo Washingtonu otkrili razlog našeg zanimanja za te stvari, ali u slučaju da te istrage dovedu u opasan doticaj s tim gangom, imaš se smjesta javiti, pa ćeš biti maknut sa slučaja, koji će potom biti predan FBI-u.

Ovo je naredba.

Vraćanjem ovog dokumenta u zapečaćenoj omotnici potvrdit ćeš primitak ove naredbe.

Nije bilo potpisa. Bond je još jednom prešao pogledom niz stranicu, presavio je i smjestio u omotnicu Ritza.

Ustao je i predao omotnicu dostavljaču.

"Hvala najljepša", rekao mu je. "Hoćete li se znati sami spustiti do izlaza?"

"Da, hvala, gospodine", rekao je dostavljač. Otišao je do vrata i otvorio ih. "Ugodna večer, gospodine."

"Ugodna večer."

Vrata su se tiho zatvorila. Bond je otišao do prozora i pogledao prema Green Parku.

Načas je imao jasnu predodžbu te suzdržane, postarije prilike zavaljen u stolicu u svom tihom uredu.

Predati slučaj FBI-u? Bond je znao da M to ozbiljno misli, ali znao je i koliko bi se M ogorčio kad bi morao zamoliti Edgara Hoovera da preuzme slučaj od Tajne službe i krene vaditi britansko kestenje iz vatre.

Operativne riječi u memorandumu bile su "opasan doticaj". Na Bondu će biti odluka o tome što točno tvori "opasan doticaj". Naspram nekih suparnika s kojima je dosad imao posla, ovakve bitange svakako neće biti ništa naročito. Ili ipak hoće? Bond se odjednom prisjetio masivnog, kvarcu sličnog lica Rufusa B. Sayea. Pa, u svakom slučaju ne bi bilo škode da pokuša baciti pogled na tog brata s egzotičnim imenom. Seraffimo. Ime za konobara u noćnom klubu ili sladoledara. Ali takvi su to ljudi. Jeftini i teatralni.

Bond je slegnuo ramenima. Pogledao je na sat: 6.25. Obazreo se po sobi. Sve je spremno. Osjetivši naglu potrebu, zavukao je desnu ruku pod sako i iz futrole od antilop kože obješene tik pod svojim lijevim pazuhom izvodio automatsku Berettu kalibra 0,25 s kosturnim drškom. Bio je to novi pištolj koji mu je M dao "kao suvenir" nakon prethodnog

